

δρών, τέτατο δρόμος, ἴδε ἐν λ. τείνων Ι. 2· οὐρίω δρόμω, κατ' εὐθύν δρόμον, Σοφ. Αἰ. 889· ἀπαντι χοροῖσι τῶ δρόμω, μετὰ πάσης ταχύτητος, Λουκ. Δημ. 10· ἐνετίθεν ἐπὶ πάσης ταχέως κινήσεως, π. χ. ἐπὶ πτήσεως, Διοσχ. Περσ. 205· ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἡμέρης δρ., τὸ τρέξιμον τῆς ἡμέρας, ζῆτος τὸ διάστημα, ὁπερ ὑπονοεῖται ἐν διαδράμῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 5, πρὸς. 8. 98· ἵππου δρ. ἡμέρας Δημ. 428, ἐν τείλ·—ἐπὶ πραγμάτων, δρ. νεφέλης ἡλίου Εὐρ. Φοιν. 166, Πλάτ. Αἰ. 370B, κτλ.—δρόμω, ἑσπεραιοῦς, πρὸς ἄτα·—συναγκίς μετὰ ὁρημάτων κινήσεως, δρόμω ἀγειν Ἡρόδ. 9. 59· ἵνασι 4.77· χρῆσθαι δ. 112· χωρεῖν ἑσπ. 4. 31· ἐπὶ ἰσχύος τοῦ πεζικοῦ, ἴδε ἐν λ. θέω· δρόμω ἐξήγησαν Εὐρ. Φοιν. 1101· βοθηθῆσαι δρόμω Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 467· ὡσαύτως κατὰ πλῆθ., δρόμοισι Διοσχ. Πρ. 838, Ἰκέτ. 819. 2) ἢ ἐν τῶ τρέχοντι ἀμίλλα, Σουλ. Ἐπιγρ. 108.11, κ. ἀλλ·—παροιμ., περί τοῦ παντός δρόμον θεῖν, ἀγωνίζεσθαι περί τῶν δίων, Ἡρόδ. 8.74· τὸν περι ψυχῆς δρόμον δραμεῖν Ἄριστοφ. Σπτη. 375· περι ψυχῆς δ. ὁρ. Πλάτ. Θεαιτ. 173A ἴδε ἐν λ. θέω Ι. 2, τρέψω ΙΙ. 2·—καθόλου, ἀγών, ἀμίλλα, πλῆγαν δρόμος, δηλ. ἀγών πυγμῆς, Πίνδ. Ι. 5. (4). 76. 3) τὸ μῆκος τοῦ σταδίου, στάδιον, Σοφ. Ἠλ. 713 καὶ 748· ἀλλ' αὐτόθι 691, φαίνεται ὅτι καίτοι καθόλου ἐπὶ τοῦ πεντάθλου, πρὸς τρέψω ἐν τῶ δευτέρῳ δρ. Ἄριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 29. 7.

II τόπος κατάλληλος πρὸς τρέξιμον, δρόμοι εὐρέστες, τόποι, πεδία οὐ ἀγέλας βοῶν, Ὄδ. Α. 605· ἴδε Gladstone Hom. Stud. 3. 118. 2) ἀγών δρόμου, Ἡρόδ. 6. 126· ὁμηόμοιοι περίπατος, Λατ. ambulatio, Εὐρ. Ἄνδρ. 599, Εὐπ. 61· Ἀσπρατ. 3, Πλάτ. Θεαιτ. 144C ὁ κατάστεγος δρ., ἴδε ambulatio tecta, διαδρόμος ὑπόστεγος, Πλάτ. Εὐθύδ. 273A· δρ. ἐυστός Ἀριστία· παρὰ Πολυδ. Θε. 43 δὴ ἢ τρεῖς δρόμοις περιεληλυθότες, ἀφ' οὗ περιεπάτησον ὅς ἢ τρεῖς γύρους εἰς τὸν διαδρόμον, Πλάτ. ἐνθ' ἄνωγ·—παροιμ., ἔξω δρόμου ἢ ἐκτός δρόμου φέρεσθαι, Λατ. extra oleas vagari, πλανῶμαι ἐκτός τοῦ δρόμου, δηλ. ἐκτός τοῦ προκειμένου ζητήματος, Διοσχ. Πρ. 884, Πλάτ. Κρατ. 414B· ἐκ δρόμου πεσεῖν Διοσχ. Ἄγ. 1245· οὐδὲν ἐστ' ἔξω δρόμου, δὲν εἶναι ἐκτός τοῦ προκειμένου, ὁ αὐτ. Χο. 514.

δρόμων, ὠνος, ὁ, ἐλαφρὸν πλοῖον, ταχυναυτοῦσας ὀλκάδας, ἀς δρόμωνας εἶθωεν ὀνομάζειν τὸ πλῆθος Θεοφύλακ. Σιμοκ. Ἰσ. ὁρ. σ. 178, Βυζ. II. εἶδος τι καρκίνου, ὡς ὁ δρομίας, Ἠσύχ.

δρσοαλλίς, ἰδός, ἡ, εἶδος ἀμπέλου, Γεωπ. 5. 17. 3. δρσοερός, ἄ, ὄν, (δρσοός) πλήρης δρσοῦ, αἰθέρ, πηγὰς Εὐρ. Βίχχ. 865, Ἐλ. 1335· νεφέλαι Ἄριστοφ. Νεφ. 338· δρσοερός, πρόσφατος, λάχανα ὁ αὐτ. Πλ. 298·—τρυφερός, μαλακός, στόμα Ἄνθ. Π. 5. 244.

δρσοεῖω, βάλω δρσοῦ, βαντίω, Ἄριστοφ. Βατρ. 1312, Βάδρ. 12. 15.—Παθ., δεδρσοισμένον νέφος, πλήρες δρσοῦ, Διογ. Λ. 7. 152. II ἀματίω, σχηματίζω δρσοῦ, Ἄριστ. Πρὸς. 26. 21.

δρσοίμοις, ὄν, = τῶ ἐπορ., Πλούτ. 2. 918A.

δρσοοίος, ἡ, ὄν, = δρσοερός, Ἄνθ. Π. 9. 570.

δρσοοβολέω, χύνω δρσοῦ, ὁ ἀήρ δρσοοβολεῖ Πλούτ. 2. 659B.

δρσοοβόλος, ὄν, βίπτων δρσοῦ, δρσοερός, χωραὶ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 24, 4· ἀήρ αὐτόθι 6 18, 3.

δρσοοβόλης, ἔς, = δρσοώδης, Παλλὰδ. Λαυσιακ. σ. 999.—

Ἐπιγρ. ὧς, Βασίλ. 1.173 (Migne), Γρ. Νύσοσ. 1. 312.

δρσοοεἰμων, ὄν, δρσοῦ ἐνδεδυμένος, νεφέλαι Ὀρφ. Ἦμν. 20. 6., 50. 6.

δρσοείεις, ἔσαα, ἐν, ποιητ. ἀντὶ δρσοερός, Εὐρ. Τρω. 833, κτλ.

δρσοέ-μελι, ἔτος, τὸ, ἀερόμελι Γαλην. 6. 399.

δρσοοίμαι, παθ., εἶμαι ὕγρος ἐκ τῆς δρσοῦ, Ἀνακροντ. 57.12.

δρσοοπαγής, ἔς, δρσοοπήκτος, δρσοῦ τρεφόμενος ἢ τραφείς, Φύλων 7, Θεαμ. 1.

δρσοοπάχνη, ἡ, δρσοῦ μετὰ πάχνης μεμιγμένη, Ἄριστ. π. Κόσμ. 4, 5.

δρσοός, ἡ (πρὸς. Σανσκρ. ras-as (sucus), Λατ. 108, Σλαβ. rosa ἴδε ὡσαύτως ἔραση)—δρσοῖα·, Ἡρόδ. 2. 68, Πλάτ. Τιμ. 59E καὶ ἐν τῶ πλῆθ., Διοσχ. Ἄγ. 336, Σοφ. Αἰ. 1208, κτλ.—

ἢ Ὀμηρικῶς εἶνε ἔραση, ἔραση. 2) παρὰ ποιηταίς, ὕδωρ, ποντία δρ. Διοσχ. Εὐμ. 90A· δρσοῦ ἐναλίξ, θαλασσία, Εὐρ. Ι. Τ. 255, 1192· ποταμιά δρ. ὁ αὐτ. Ἰππ. 127· ποταμιασὶ δρσοῖσι αὐτόθι 77· ἐπὶ κρηναίῳ δρσοῖσι ὁ αὐτ. Ι. Α. 182· ὡσαύτως μόνον δρσοός, Ἀγελώω δρ. ὁ αὐτ. Ἄνδρ. 167· καθαριστὶ δρσοῖσι ὁ αὐτ. Ἰων. 97· ἐκ ποταμῶν δρσοῦν ἀρατε Ἄριστοφ. Βατρ. 1339· πρὸς. τὸ τοῦ Ὀρατίου rore puro Castaliae.

3) ἐπὶ ἄλλων ὕγρῶν ἢ ποτῶν, δρ. ἀμτέλου Πίνδ. Ο. 7. 2· δρ. ποτία Διοσχ. Ἄγ. 1390, κτλ.—μεταφ., δρσοός ὕμων Πίνδ. Π. 5. 134· πρὸς ἀρδω. II. ὡς τὸ ἔραση II, μεταφ., καὶ μετὰ τῶν ζώων, Διοσχ. Ἄγ. 141.

δρσοοφόρος, ὄν, ὁ φέρων δρσοῦ, δρσοερός, Θ. Στουδ. σ. 740 (Migne)

δρσοώδης, ἐς, ὁμοῖος δρσοῦ, δρσοερός, ὕγρος, Φερερκ. Μεταλλ. 2, κτλ.—δ. ὕδατος νοτίς, πηγῇ, Εὐρ. Βάχχ. 704.

δρσοάκης, αἰ. (δρσοίς): δρσοός, Ἠσύχ.
δρσοαρίων, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ δρσοῦ, Εὐστ. 1715. 52.
δρσοας, ἄδός, ἡ, (δρσοί) ὑμνη, ἡς ἡ ζωὴ συνεδιέτε πρὸς τὴν τοῦ δένδρου, οὐ προσάτις ἦτο, Πλούτ. Καίρ. 9., 2. 711E· πρὸς. Ἄμαδρσοάς.

δρσοηκόπος, ὄν, (κόπτω) εὐλοκόπος, Λυκέρρ. 1378.

δρσοῦτης, ὄν, ὁ, ἱερεὺς τῶν Γαλατῶν, Ἄριστ. Ἀποσπ. 30.

δρσοῦνας, ὁ, ὄφρ. διαμένων ἐντός τῶν κοιλωμάτων πεπαλαιωμένων ἔρων, Νίχ. Θ. 411.

δρσοῦνος, ἡ, ὄν, (δρσοί) ἐκ δρσοῦ, Ὄδ. Φ. 43, Ἰππ. Ἄγμ. 761, Εὐρ. Βάχχ. 1103, κτλ.—δρ. πύρ, πύρ ἐκ ζύλων δρσοῦ, Θεόφρ. 9. 19· μέλι δρ. Ἄνθ. Π. 9. 72· δ. δρ. στέφανος Σουλ. Ἐπιγρ. 1040 VI.

δρσοῦνῶν, ὠνος, ἄσος δρσοῦν, Ἐπιγρ. Ἀθην. CIA. I, Supplem. 274.

δρσοῦτης, ὄν, ὁ, παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 1. 2, 2, λέγεται ὅτι εἶνε εἶδος κυκάρισσου. II. δρ. λίθος, πολύτιμός τις λίθος, πρὸς. Πλάτ. 37. 11.

δρσο-καρπον, τὸ, βάλανος ἢ ὁμοῖός τις καρπός, Λυκέρρ. 83, Γύστ. 773. 49, ἐν τῶ πλῆθ.

δρσο-κολάπτης, ἴδε ἐν λ. δρσοκολάπτης.

δρσομάζω, ἡ, -σσω, = δρσοπτω· μέλλ δρσομάξω, Κωμικ. ἐν Meimeke 5. 123.

δρσομῆς, ἰδός, ἡ, = δρσοάς, δρ. Νύμφαι Ἄλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 69.

δρσομόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ δρσομοῦ, Γογγ. Ναξ. 3. 98A.

δρσομόνιος, α, ὄν, ὁ διατρέμων εἰς τὰ δάση, Ὀρφ. Ἦμν. 35.12.

δρσομός, ὁ, (δρσοί) ἄσος ἐκ δρσοῦν ἢ ἐν γένει, ἄσος· Ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸν ἑτερογενῆ πλῆθ. δρσομά, Ἰ. Λ. 118, Ὄδ. Κ. 150. 197, 251· ἀλλ' αἰτ. πλῆθ. δρσομοῦς ἐν Διοσχ. Ἄποσ. 305. 10. Πλούτ. Περικλ. αἰ. Φασβ. 1.—ὁ ἐνικ. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1399, Εὐρ. Ἰππ. 1127. [Ἐν τῶ ἐνικῷ αἰετοῦ δρσομός· ἀλλ' ἐν τῶ πλῆθ. ὁ Ὀμηρ. ἔχει αἰετοῦ δρσομά· δρσομά δὲ μόνον παρὰ μεταφ. Ἐπικοῖς, Herm. Ὀρφ. Ἄργ. 681].

δρσομοτομέω, κόπτω ζύλα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. βίβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 122.

δρσομο-χάρης, ἔς, εὐρίσκων εὐχαρίστησιν εἰς τὰ δάση, ἐπίθ. τῶν ὠμων, Ὀρφ. Ἦμν. 50. 12.

δρσομώδης, ἐς, (εἶδος) δασώδης, Διόδ. 3. 26.

δρσομών, ὠνος, ὁ, = δρσομός, Βάδρ. 45.11, Ὀσκ. Κ. 2.78.

δρσοοβάλανος, ἡ, βάλανος δρσοῦ, = βαλακιδίς, Στράβων 734.

δρσοοβαφής, ἔς, ὁ διὰ τὸ φλοιὸν τῆς δρσοῦ βεβαμμένος, Ἠσύχ.

δρσοογόνος, ὄν, ὁ παρὰ τῶν δρσοῦ, κεκαυμένον μὲ δρσοῦ, δρρ. Ἄριστοφ. Θεσμ. 114.

δρσοῦεις, ἔσαα, ἐν, πλήρης δρσοῦν, δασώδης, Στράβ. 626.

δρσοοκοίτης, ὄν, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς δρσοῦ οἰκῶν, διαμένων, τέττις Ἄνθ. Π. 7. 190.

δρσοοκολάπτης, ὄν, ὁ, ἐυλοφαγῶς, οὗ ὁ Ἄριστ. τρία εἶδη διακρίνει (Picus viridis, P. major καὶ minor), Ἰ. Ζ. 8. 3, 7, πρὸς. 9. 9, 1.—ὡσαύτως δρσοκολάπτης, Ἄριστοφ. Ὀρν. 480, 979, Στράβ. παρ' Ἠσυχ. δρσοκολαψ' καὶ δρσοκόπος ἐν Ἄριστ. Ζ. Μ. 3. 1, 15.

δρσοοπάγης, ἔς, ἐκ ζύλων δρσοῦ κατεσκευασμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 629, πρὸς. Διοσχ. Ἰκέτ. 743.

δρσοοπερῆς, ὁ, περὶς φουμένη ἐπὶ δρσοῦν, Διοσκ. 4. 189.

δρσοοποιμία, ἡ, τὸ κλάδεμα τῶν δένδρων, κεκομμένα ζύλα πρὸς καυσίν, Πλάτ. Ἦμ. 678D.

δρσοοποιμική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ εὐλοκόπου, τοῦ εὐλοσχίστου, Πλάτ. Πολιτ. 288D.

δρσοοτόμος, ὁ, εὐλοκόπος, εὐλοσχίστης, Αἰώσωπ., κτλ. [δρσο- ἐν ἄρσει, Κόιντ. Σμ. 1. 250].—Πρὸς. Κόντ. Γλωσσ. Παρ. σ. 319.

δρσοοχοῖ, οἰ, (δρσοί) ἔχω τὰ ὑποστρίγματα ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τρόπις ναυπηγομένου πλοίου, Ὄδ. Τ. 574.—ἐνθα οἱ πελέκεις ἐμπεπημένοι κατὰ γραμμὴν παρομοιάζονται πρὸς τοὺς δρσοχοῦς, πρὸς. Εὐστ. καὶ Σχολ. ἐν τόπω, κατὰ δρσοῦν ἐπάγη σακίς Ἐπίγραμμα παρ' Ἀθην. 209C.—μεταγεν., ἐκ δρσοῦν ναυπηγίσθαι οκάφην, καινὰ εἶ ὑπαρχῆς, Πολυδ. 1. 38. 5· δρσοχοῦς ἐβεβάλλετο νηὸς Ἀπυλλῶν, Ροδ. Δ. 743· οὕτω, δρσοχοῦς τίθηται δρσομάτος, καταβέτω, βάλω τὴν τρόπιον (βάσιν), δηλ. ἄρχομαι νέου δρσομάτος, Ἄριστοφ. Θεσμ. 52· καὶ παροιμ., οἷον ἐκ δρσοῦν Πλάτ. Τιμ. 81B, πρὸς. Πλούτ. 2. 231E.—ὁ Πολυδ. Α', 85 ἀναφέρει τὸ ἐνικ. δρσοχοῦν.

II. = δρσομά, δάση, Ἄνθ. Π. 6. 16· καὶ οὕτως ὁ Εὐρ. Ἠλ. 1163, κατὰ ἐπιφώνησιν πλῆθ. δρσοχοῦ.

δρσοφοῖς, ἰδός, εἶδος ἐυλοφαγῆ διαφόρου τοῦ γνωστοῦ δρσοκολάπτου, Ἄριστοφ. Ὀρν. 304.

δρσοπετής, ἴδε δρσοπετής.

δρσο-πετής, ἔς, (πέπτω) ὄριμασμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ὄριμος, ἐλάσι Χωνιδ. Πτωχ. 4, γρυπάδες· Εὐπλο. ἐν Ἀδῆλ. 48· αἱ δρσοπετίες [ἐνν. ἰσθαδές] Ἄριστοφ. Δυσ. 564, Καλλίας ἐν Ἀδῆλ. 2·—διὰ τῶν κωμικῶν μεταφορῶν, μάζαι δρ. Κρατίν. Πλουτ. Σ. Ἰηλεκλειδ. ἐν Ἀδῆλ. 71· δρ. ἐταίροι Ἄριστοφ. Ἀποσπ. 190.—Ἀλλὰ δρσοπετής (ἐκ √ΠΕΤ, πίπτω) εἶσιμος νὰ πέσῃ, παραπολύ ὄριμος, ἀπαντᾷ